

mellemtiden. Når sagen er kommet igennem retssystemet, har den unge glemt forskrækkelsen.

Med det her forslag får den unge oven i købet en chance. Hvis vedkommende overholder sanktionens betingelser og ikke forfalder til ny kriminalitet, kan man skåne straffeattesten for en plet. Det vil have en god, resocialiserende effekt, og i de tilfælde, hvor det går galt igen, kan sagerne føres gennem det almindelige retssystem. Vi ved jo godt, at en plet på straffeattesten kan betyde, at man ikke kan få fritidsjob, eller at det kan blive nytteløst at tage drømmeuddannelsen.

Det giver sig selv, at en sådan sanktion har sine begrænsninger, og det er forslagsstillerne også opmærksomme på. Det vil kun være på tale i tilfælde, hvor der ikke er tale om tvivl om skyldsspørgsmålet, og hvor forbrydelsen ikke er grov. Jeg synes, det er meget rigtigt at opstille vilkår, og jeg tror, at vi skal tænke meget mere i det inden for vores straffesystem. Vi skal støtte de unge i en kriminalitetsfri tilværelse, og det gøres bedst på en meningsfyldt måde som f.eks. ved, at den unge følger kurser i at styre sit temperament, fjerner sin graffiti eller arbejder for at betale for sit hærværk. Det er positivt, at der er tale om et forsøg, hvor vi vil være i stand til at vurdere, om en sådan sanktion er fornuftig. Vi foreslår derfor, at der føres statistik over recidivister. SF kan derfor støtte forslaget.

Kl. 17:05

Formanden:

Ja tak, og der er ikke korte bemærkninger. Tak til fru Pia Olsen Dyhr. Og næste ordfører er hr. Tom Behnke.

Kl. 17:05

(Ordfører)

Tom Behnke (KF):

Jeg ved godt, at fru Pia Olsen Dyhr var stedfortrædende ordfører her, men jeg kan ikke lade være med at bemærke, at der i det, der blev sagt, er noget, der faktisk ikke kan lade sig gøre, selv om det der med, at hvis nogen nu har lavet graffitihærværk, kan vi bare sætte dem til selv at rydde op efter sig, lyder besnærende. Den tanke har jeg egentlig også haft i nogle år, indtil det gik op for mig, at når vi taler om graffitihærværk, er det, der skal til for at fjerne graffiti, så stærke kemikalier, at man simpelt hen skal være specialuddannet til at gøre det. Det har noget med arbejdsmiljø og sundhed og sikkerhed og sådan noget at gøre, og derfor kan vi altså ikke sætte børn til at gøre det. Det lyder meget besnæren-

de, men det er sjældent, at der er sådan nogle snuptagsløsninger – sådan gør vi det! (*Ordføreren knipser*). Der er næsten altid nogle problemer forbundet med det.

Derfor skal man selvfølgelig se det her forslag og hele regeringens politik omkring ungdomskriminalitet og bekæmpelse af ungdomskriminalitet i en meget større sammenhæng, og man skal huske at have alle aspekter og perspektiver med.

Det er blevet sagt af andre ordførere og nu også af mig, at det her forslag jo er en genfremsettelse, og der er ikke noget nyt under solen i forhold til, hvad vi fra konservativ side mener om ungdomskriminalitet; det kan jeg også afsløre med det samme. Jeg kan også sige, at vi som tidligere sagt sådan set er enige i ønskerne og målene i Enhedslistens forslag, nemlig at der skal være konsekvens, når man laver noget kriminelt; ikke bare konsekvens, men også en hurtig konsekvens, for det er faktisk ret afgørende for, at en konsekvens er en konsekvens, at den også falder prompte i forbindelse med, at man har lavet noget, der er forkert.

Det, der så bare er spørgsmålet, er, hvordan det her skal udmøntes. Hvordan skal man så effektivere det her? Hvad er en konsekvens, hvad er en straf i det hele taget? Vi har fra konservativ side den opfattelse, at man skal gøre alt, hvad man kan, for at begrænse ungdomskriminaliteten, og man skal sørge for, at børn og unge ikke roder sig ud i kriminalitet. Og der er en af de ting – ud over et meget, meget stort forebyggende arbejde, som i den her sammenhæng er helt afgørende – at vi tror, at det er meget vigtigt, at man straffer eller sanktionerer eller viser, at der er konsekvens, første gang vedkommende laver noget forkert, og hver gang vedkommende laver noget forkert.

Der var den tendens gennem mange år, indtil vi fik en borgerlig regering, at unge, der lavede kriminalitet, fik sådan en løftet pegefinger og et »Fy, det må man ikke« og tiltalefrafald og det ene og det andet, og hvor der egentlig ikke rigtig skete noget. De unge følte i hvert fald ikke, at der skete noget. Og det ved jeg fra mit liv uden for Folketinget. Der var mange af de her børn og unge, som slet ikke forstod, at der var tale om en konsekvens eller en sanktion, og at de havde gjort noget forkert.

Da vi for nogle år tilbage – det er faktisk ved at være mange år siden – i Retsudvalget var nede at besøge Statsfængslet i Ringe, hvor der kun sidder helt unge, var det jo helt entydigt, at